

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/104/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119364537
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6119364537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobkyne: A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XXX, XXX XX D., právne zast. Advokátska kancelária Patajová Pataj s.r.o., so sídlom J. Chalupku 8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 867 519, proti žalovanému: E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, XXX XX G. G., právne zast. JUDr. Alenou Babišovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Pestovateľská 2682/18, 974 09 Banská Bystrica, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/64/2019 – 645 zo dňa 15. mája 2024 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom a druhom výroku o vyporiadani bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného a v závislom treťom výroku o nároku strán sporu na náhradu trov prvoinštančného konania p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v závislom piatom výroku o nároku znaleckej organizácie na trovy prvoinštančného konania (znalečné) m e n í t a k, ž e:

- u p r a v u j e učtáreň Okresného súdu Banská Bystrica vyplatiť znaleckej organizácii G. H. I. J. K. I., I. I. F. XX, XXX XX G. G., IČO: XX XXX XXX trovy prvoinštančného konania (prvú časť zvyšku znalečného) vo výške 11,- eur (slovom jedenásť eur) z položky denníka D14 – 1329/2022 na účet č. IBAN: I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku;
- žalobkyňa j e p o v i n n á nahradiť znaleckej organizácii G. H. I. J. K. I., I. I. F. XX, XXX XX G. G., IČO: XXXXXXXX trovy prvoinštančného konania (druhú časť zvyšku znalečného) vo výške 10,67 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku;

III. Odvolanie žalobkyne proti štvrtému výroku rozsudku súdu prvej inštancie o vyrubení súdneho poplatku o d m i e t a.

IV. Žiadna zo strán sporu n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa pôvodne žalobou domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) tak, aby do jej výlučného vlastníctva boli prikázané hnutelné veci: nábytková zostava v spálni, 2 kusy pohovky Verona v spálni, kuchynský stôl a dve stoličky a mikrovlnka; do výlučného vlastníctva žalovaného bol prikázaný trojizbový byt č. X L. G. G. M. N. O.. I. P. XX evidovaný na LV č. XXXX vedenom pre k. ú. G. G., garáž súp. č. XXXX v hodnote 15 000,- eur nachádzajúca sa na ul. F. H., evidovaná na LV č. XXX vedenom pre k. ú. G. G., chata v Ružinej súp. č. XX, evidovaná na LV

č. XXX vedenom pre k. ú. J., hnutelné veci: osobné motorové vozidlo zn. G. XXXX Q., EČV: G. XXX K., rok výroby XXXX, cisterna na rozvoz pohonných látok, nábytková stena v detskej izbe, obývacia stena, 2 váľandy v detskej izbe z roku 2017, chladničku, práčku, sedacia súprava v obývačke a úspory (nadobudnuté z podnikania žalovaného) vo výške 300 000,- eur; aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyni z titulu finančného vyrovnania masy BSM sumu 280 950,- eur do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie došlo k predaju trojizbového bytu č. X v G. G. M. N. O.. I. P. XX evidovaného na LV č. XXXX vedenom pre k. ú. G. G. vrátane jeho zariadenia (t. j. aj hnutelných vecí sa v ňom nachádzajúcich, ktoré žiadala žalobkyňa vyporiadať), ako aj osobného motorového vozidla zn. G. XXXX Q., EČV: G. XXX K., rok výroby XXXX a cisterny na rozvoz pohonných látok, pričom strany sporu sa vyporiadali tak, že si kúpne ceny z predaja rozdelili na polovicu.

3. Žalobkyňa ďalej uznala argumentáciu žalovaného, že chata v Ružinej súp. č. XX, evidovaná na LV č. XXX vedenom pre k. ú. J. nepatrí do masy BSM, ale je výlučným vlastníctvom žalovaného.

4. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyporiadal BSM strán sporu tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal garáž súp. č. XXXX, nachádzajúca sa na ulici F. H., G. G. a zapísanú na LV č. XXX vedenom pre kat. úz. G. G., zostatok na účte vedenom v I. I. R., účet I. I., č. ú. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v sume 147,26 Eur, do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal zostatok na účte vedenom v E. G., č. ú. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v sume 9,61 Eur, zostatok na jeho podnikateľskom účte vedenom v I. I., R., č. ú. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v sume 590,48 Eur a sumu vybratú z tohto účtu od 01.01.2018 do zániku BSM vo výške 184 111,12 eur (prvý výrok); uložil žalovanému povinnosť vyplatiť žalobkyni z titulu vyporiadania BSM sumu vo výške 82 281,98 eur v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok); vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (tretí výrok); uložil žalobkyni a žalovanému povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok vo výške 6 145,75 eur v lehote 30 dní odo dňa právoplatného rozhodnutia (štvrtý výrok) a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť znaleckej organizácii G. H. I. J. K. I., so sídlom F. XX, XXX XX G. G., IČO: XX XXX XXX na účet č. IBAN: I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 21,67 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (piaty výrok).

5. Z obsahu spisu (vrátane pripojeného rozvodového spisu) a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že manželstvo strán sporu bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Pc/12/2018 – 39 zo dňa 16.11.2018, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14CoP/6/2019 – 80 zo dňa 26.03.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 17.04.2019. Dátumom právoplatnosti rozvodového rozsudku zaniklo BSM, k tomuto termínu preto súd prvej inštancie vyporiadaval BSM, nakoľko po rozvode sa bývalí manželia nedohodli na vyporiadaní ich spoločného majetku. Návrh na vyporiadanie podala žalobkyňa v trojročnej prekluzívnej lehote určenej ust. § 149 ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „OZ“). Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že osobné motorové vozidlo zn. G. XXXX Q., EČV: G. XXX K., rok výroby XXXX a cisterna na rozvoz pohonných látok nepatria do BSM, nakoľko slúžili na výkon jeho povolania (na podnikanie) a poprel výšku úspor z podnikania tvrdenú žalobkyňou.

6. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že do masy BSM nevyporiadanej stranami sporu do rozhodnutia súdu prvej inštancie patria garáž súp. č. XXXX, nachádzajúca sa na ulici F. H., G. G. a evidovaná na LV č. XXX vedenom pre kat. úz. G. G., ktorej hodnota bola napokon na základe dohody strán sporu ustálená na 20 000,- eur, zostatok na účte žalobkyne vedenom v I. I. R., č. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX I. I. ku dňu zániku manželstva vo výške 147,26 eur, zostatok na účte žalovaného vedenom v E. G. R., P. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX I. 121) ku dňu zániku manželstva vo výške 9,61 eur. Tento účet bol dňa 10.12.2019 zrušený, chodieval naň žalovanému dôchodok zo Sociálnej poisťovne. Ďalej do masy BSM patrí aj zostatok na podnikateľskom účte žalovaného vedenom v I. I. R., č. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX ku dňu zániku manželstva ku dňu zániku manželstva vo výške 590,48 eur.

7. Medzi stranami sporu zostala spornou existencia a výška úspor ku dňu zániku manželstva, resp. za obdobie od 01. 01. 2018 do zániku manželstva a účel ich použitia. Ako rozhodné súd prvej inštancie ustálil uvedené obdobie z dôvodu, že žalobkyňa v konaní uviedla, že na začiatku tohto obdobia sa žalovaný dozvedel, že žalobkyňa mieni podať návrh na rozvod ich manželstva, a preto začal vyberať

z podnikateľského účtu finančné prostriedky. V tomto smere súd prvej inštancie ustálil výšku úspor patriacich do BSM za dané obdobie na základe nasledovných skutočností zistených z vykonaného dokazovania:

8. Žalobkyňa počas trvania manželstva pracovala ako učiteľka a po odchode do dôchodku si privyrábala na živnosť v rokoch 2011 až 2016 ako opatrovatelka v Rakúsku, na jej osobný účet je chodil dôchodok a príjem zo živnosti. Tieto boli priebežne spotrebované. Žalobkyňa uviedla, že skutočnosť, že si ako dôchodkyňa musela privyrábať v zahraničí, svedčí o tom, že žalovaný sa dostatočným spôsobom nechcel podieľať na nákladoch na domácnosť.

9. Súd prvej inštancie zistil, že na jej účet „I. I.“ vedený v I. I. v období od 01.01.2018 do 30.04.2019 chodili vklady od Sociálnej poisťovne z titulu dôchodku a platby s názvom protiúčtu S. s referenciou platiteľa „Pension“ každý mesiac. Z tohto protiúčtu prichádzali platby v sume 65,- a 67,- eur mesačne a z titulu dôchodku so Sociálnej poisťovne platby 559,- až 573,- Eur mesačne. K 01.01.2018 bol stav na účte 51,31 eur a k 15.04.2019 147,26 eur.

10. Žalovaný počas trvania manželstva podnikal ako živnostník s pohonnými hmotami pod obchodným menom E. B. - B. od 27.01.1993, podnikanie ukončil krátko pred rozvodom manželstva k 01.04.2019. Z výpisu podnikateľského účtu žalovaného I. vedeného v I. I. pod č. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX bolo zistené, že za účtovné obdobie od 01. 01. 2018 do 17. 04. 2019 počiatočný stav účtu predstavoval 33 177,97 eur a konečný stav 590,48 eur. Boli naň vložené vklady spolu v sume 742 448,41 eur a výbery predstavovali sumu 775 035,90 eur. Z toho výbery v hotovosti boli nasledujúce:

- dňa 25. 04. 2018 suma 180 000,- eur,
- dňa 22. 05. 2018 suma 15 000,- eur,
- dňa 06. 06. 2018 suma 10 000,- eur,
- dňa 08. 06. 2018 suma 15 000,- eur,
- dňa 15. 06. 2018 suma 5 000,- eur,
- dňa 21. 06. 2018 suma 11 000,- eur,
- dňa 09. 07. 2018 suma 21 000,- eur,
- dňa 07. 12. 2018 suma 10 000,- eur,
- dňa 10. 12. 2018 suma 15 500,- eur,
- dňa 13. 12. 2018 suma 15 000,- eur,
- dňa 18. 12. 2018 suma 16 666,- eur,
- dňa 19. 12. 2018 suma 10 477,- eur,
- dňa 27. 12. 2018 suma 41 000,- eur,
- dňa 28. 12. 2018 suma 1 165,- eur,
- dňa 17. 04. 2019 suma 3 000,-eur,

spolu suma 369 808 ,- eur.

11. Dňa 19.03.2019 na tento účet vložil žalovaný v hotovosti sumu 36 500,- eur a v tento istý deň dal platobný príkaz na úhradu sumy 60 361,46 eur. V konaní nebolo sporné, že sa jednalo o platbu dane z príjmu za predchádzajúci kalendárny rok (2018).

12. Žalovaný v konaní tvrdil, že podnikal aj popri dôchodku, a to už 4 roky, preto zrušil podnikanie. Z týchto dôvodov vyberal vyššie čiastky zo svojho podnikateľského účtu, nakoľko to boli zbytočne uložené peniaze na účte a mal ich v hotovosti doma. Poukázal na to, že aj keď vyberal z účtu finančné prostriedky, zasa ich tam vkladal, nakoľko potreboval nakúpiť naftu, keďže podnikal s naftou. Keď chcel kupovať lacnejšiu naftu, kupoval ju niekedy aj v hotovosti. Finančné prostriedky z podnikania minul aj na splácanie dlhov, na bežné výdavky, stravu, na byt.

13. Žalovaný si na podnikanie požičal dňa 11.07.2018 od kamaráta F. T. sumu 50 000,- eur na 4% úrok, ktorú splácal po 5 000,- eur mesačne, pôžičku s úrokmi spolu v výške 52 000,- eur vrátil dňa 21.12.2018.

14. Žalovaný mal dlh na odvodoch u L. D. E., R. za rok 2018 vo výške 23 497,91 eur ktorý z úspor z podnikania splatil.

15. Žalovaný mal ďalej za to, že výnosy (teda aj úspory) z podnikania nepatria do BSM, pretože na začatie podnikania použil ušetrené peniaze a finančný dar od rodičov vo výške 1 800 000,- Sk. Žalovaný

ďalej v konaní predložil čestné prehlásenie/závet zo dňa 01.01.1991 spísané na písacom stroji, v ktorom sa uvádza, že R. B. so svojím manželom K. B., t. č. chorým a nevládnym, sa rozhodli darovať svojmu jedinému synovi E. na súkromné podnikanie ich celoživotné úspory v celkovej sume 1 800 000,- Sk. Toto prehlásenie má slúžiť ako doklad o nadobudnutí finančných prostriedkov do súkromného podnikania. Doklad bol overený až dňa 28.04.1999 (po smrti otca žalovaného) pracovníčkou notára F. E. D., pričom overenie osvedčuje uznanie podpisu na listine za svoj vlastný len zo strany žalovaného a jeho matky. Ohľadne pôvodu nadobudnutia sumy 1 800 000,- Sk rodičmi žalovaného tento v konaní uviedol, že jeho otec pracoval na stavbe v Prahe 10 rokov pred dôchodkom a zarábala 15 000,- Sk mesačne. Matka pracovala ako vedúca oddelenia podniku výpočtovej techniky, zarábala od 4 000,- do 5 000,- korún. Boli čipkári, mali aj kravy, predali starý rodičovský dom. Žalovaný bol jedináčik.

16. Uvedený doklad nepovažoval súd prvej inštancie za hodnoverný, nakoľko nielenže boli podpisy žalovaného a jeho matky na ňom overené notárskym úradom až o 8 rokov neskôr, v roku 1999, ale ani podpis otca žalovaného nebol overený. Žalovaný v konaní uviedol, že jeho otec zomrel v roku 1975, neskôr uviedol, že nevie, kedy zomrel. Žalobkyňa uviedla, že otec žalovaného zomrel v roku 1990. Žalovaný navyše nijakým spôsobom nepreukázal, že by v čase darovania boli jeho rodičia v takej majetkovej a sociálnej situácii, že by si mohli dovoliť svojmu, aj keď jedinému synovi, darovať takúto vysokú čiastku. V tej dobe priemerný mesačný zárobok v národnom hospodárstve predstavoval sumu 3 770,- Sk. Za nehodnoverné považoval súd aj tvrdenie, že túto čiastku mali mať rodičia doma v hotovosti, pričom mu ju mali darovať pre účely podnikania už 2 roky pred jeho začatím. Súd preto zohľadnil len sumu, ktorú uznala samotná žalobkyňa, že dali rodičia svojmu synovi na podnikanie, t.j. 100 000,- Sk, čo je v prepočte 3 320,- eur.

17. Žalovaný ďalej v konaní tvrdil, že všetky úspory, ktoré boli vybrané z podnikateľského účtu už neexistujú, boli spotrebované a účet je zrušený. Konkrétne podľa jeho výpočtu v rozhodnom období výbery predstavovali sumu 369 308,- eur a vklady sumu 89 500,- eur. Vklad na účet v hotovosti dňa 19.03.2019 bol v sume 36 500,- eur a 24.03.2020 v sume 1 500,- eur. Pôžička na účet príkazom splatená po 5 000,- eur v hotovosti + 4 % úrok spolu 52 000,- eur. Spolu tak uhradil 117 471,42 eur. Okrem dane z príjmu za rok 2018 v sume 60 361,46 eur uhradil aj daň za rok 2019 v sume 3 595,57 eur (spolu 63 957,03 eur). Od rodičov dostal 1,8 milióna Sk (59 749,05 eur) spolu to činí 123 706,08 eur. Za obdobie od 01.01.2018 do 17.04.2019 a následne aj v ďalšom období nakupoval pohonné hmoty do áut a na ich prevádzku, platil mzdy vodiča, odvody, hradil náklady na bývanie a živobytie, chod živnosti, mzdu a opravy G.. Doložil faktúru zo dňa 12.11.2018 zo zmluvy o nájme motorového vozidla T. I. v sume 1 490,40 Eur, zaplatenie za servis auta G. zo dňa 26.11.2018 4 443,- Eur, zo dňa 16.01.2020 1 668,26 Eur a zo dňa 25.03.2021 v sume 73,- Eur, spolu sumu 7 674,66 Eur. Výdavky súvisiace s jeho podnikaním od roku 2018 predstavovali sumu 248 852,16 Eur. Rozdiel medzi celkovým výberom z podnikateľského účtu 369 308,- Eur a výdavkami 248 852,16 eur – suma 120 455,84 eur bola použitá na výdavky na auto G., spočívajúce v nákupe nafty za 4 roky, nákladoch na servisné prehliadky, pneumatiky, čo spolu činilo 3 400,- eur. Jeho náklady na živobytie za 4 roky boli 33 600,- eur, pričom vychádzal zo sumy 700,- eur na mesiac. Zostatok 83 455,84 eur sa strovil počas manželstva účastníkov. Obaja mali vedomosť o financiách v hotovosti a čerpali z nich. Mohli byť použité aj na účely stavby domu a kúpu garsoniek ich dcér, eventuálne ich strovila žalobkyňa, ktorá mala k nim voľný prístup. Žalovaný poprel, že by v roku 2018 vyberal peniaze z podnikateľského účtu z dôvodu, že vedel, že žalobkyňa podala návrh na rozvod, on sa rozviesť nechcel. Súd prvej inštancie nesúhlasil s tvrdením žalovaného o voľnom prístupe žalobkyne ako jeho manželky a ich dcér k finančným prostriedkom, ktoré žalovaný vybral z podnikateľského účtu a mal ich v hotovosti doma. Poukázal na obsah rozvodového spisu, z ktorého vyplýva, že nezhody vo finančnom hospodárení medzi stranami sporu začali v období začiatkov podnikania žalovaného a boli jedným z dôvodov rozvratu ich manželstva. Od roku 1993 spoločne nehospodárili. Žalobkyňa vykonávala opatrovateľskú činnosť v Rakúsku, a teda ani táto skutočnosť nesvedčí o tom, že by mala dostatok finančných prostriedkov z podnikateľských aktivít žalovaného. Súd prvej inštancie sa stotožnil s vyjadrením žalobkyne v rozvodovom konaní, že žalovaný sa nechcel rozviesť, pretože sa chcel vyhnúť majetkovoprávnemu vysporiadaniu, pričom nadviazal známosť s inou ženou.

18. Súd prvej inštancie podotkol, že nemohol zisťovať nariadením znaleckého dokazovania hodnotu podniku žalovaného, ani hodnotu podniku žalobkyne, nakoľko tieto podniky už ku dňu zániku manželstva neexistovali. Zároveň mal však za to, že predmetom BSM sú nielen hnutelné a nehnuteľné veci nadobudnuté za trvania manželstva, ale aj príjmy a úspory z pracovného alebo iného obdobného

pomeru, ako aj z podnikateľskej činnosti. Do BSM patria aj výnosy a úžitky veci bez ohľadu na to, či táto vec je v BSM. Výnosy, príjmy z podnikania nadobudnuté za trvania BSM tak patria do BSM. Podnikanie treba chápať ako činnosť, z ktorej výnosy patria obidvom manželom a ktorá obvykle slúži aj na získavanie hodnôt patriacich do BSM. Pritom však nemožno opomenúť ani výdavky a záväzky podnikajúceho manžela, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho podnikaním do ukončenia podnikania žalovaného, t. j. v danom prípade do 01.04.2019. Pokiaľ príjmy z podnikania žalovaný vložil späť do podnikania, jedná sa o použitie prostriedkov BSM na jeho oddelený (výlučný) majetok. Bolo na žalovanom, aby preukázal, že výnosy, príjmy z podnikania (patriace do BSM) investoval buď späť do svojho podnikania, alebo do majetku v BSM, resp. ich použil na zabezpečenie potrieb rodiny (chod domácnosti, dovolenky a pod.).

19. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 2MCdo 5/2008 zo dňa 29.04.2009, z ktorého vyvodil záver, že ak jeden z manželov nakladal s vecou alebo úsporami, ktoré sú v BSM spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanovením § 145 ods. 1 OZ, finančné prostriedky, ktoré jeden z manželov bez súhlasu druhého vybral a použil pre seba treba zaradiť do BSM a vyporiadať. Súd prvej inštancie preto skúmal aj účel výberu značných finančných prostriedkov z podnikateľského účtu v období od 01.01.2018 do 17.04.2019.

20. K tvrdeniu žalovaného, že vysoká čiastka na podnikateľskom účte je výsledkom 26 rokov jeho podnikania súd prvej inštancie uviedol, že príjmy podľa výpisu z tohto účtu, ktoré mal v roku 2018, sú nesporne príjmami z jeho podnikania za tento rok a nie za predchádzajúce obdobie, o čom svedčia opakované bezhotovostné vklady od spoločnosti A. I. I. J. C., E. U. I., roľnícke družstvo O., E., A. spol. s r. o. atď., s ktorými žalovaný obchodoval.

21. Z daňových priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby – žalovaného za obdobie rokov 2017 až 2019 bolo zistené, že v roku 2017 predstavovali jeho príjmy zo živnosti 395 928,91 eur, výdavky 394 763,97 eur, daň 265,19 eur. Za rok 2018 predstavovali jeho príjmy 495 630,76 eur, výdavky 245 775,99 eur, daň 60 405,31 eur. Z daňového priznania za rok 2019 vyplýva, že dosahoval príjem 61 932,24 eur a výdavky 43 008,24 eur, daň na úhradu 3 595,57 eur.

22. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že v období od 01.01.2018 do 17.04.2019 žalovaný vybral z podnikateľského účtu sumu 369 808,- eur a vložil sumu 86 500,- eur (vlastných 36 500,- eur + 50 000,- eur ako pôžičku od F. T.). Z hotovostného rozdielu 283 308,- eur boli preukázané nasledovné úhrady:

- daň z príjmu za rok 2019 vo výške 3 595,57,- eur;
- nedoplatok na zdravotných odvodoch u L., a.s. vo výške 23 497,91 eur;
- vrátenie pôžičky s úrokmi od F. T. spolu vo výške 52 000,- eur;
- náklady na opravu motorového vozidla zn. G. vo výške 4443,- eur;
- nájomné za nájom vozidla zn. T. I. v výške 1 490,40 eur;
- výdavky na živobytie žalovaného vo výške 10 850,- eur (15,5 mesiaca rozhodného obdobia x 700,- eur).

Súd prvej inštancie ďalej od hotovostného rozdielu odrátal vnos žalovaného ako dar od jeho rodičov vo výške 3 320,- eur (100 000,- Sk).

23. Súd prvej inštancie neuznal žalovaným uvádzané výdavky: sumu 1 668,26 eur uhradenú z titulu faktúry zo dňa 16. 01. 2020, keďže sa jednalo o platbu po zániku manželstva, z rovnakého dôvodu neakceptoval úhradu 73,- eur dňa 25. 03. 2021. Ďalej neakceptoval ostatné výdavky, napr. na naftu za 4 roky za 32 000 km, na servisné prehliadky, na pneumatiky 4 ks, nakoľko žalovaný nešpecifikoval, kedy tieto náklady mali byť vynaložené a nepreukázal ich vynaloženie (súd pritom skúmal len výdavky za obdobie od 01. 01. 2018 do zániku manželstva, resp. výdavky preukázateľne sa týkajúce obdobia podnikania od 01.01.2018 do 01.04.2019, hoci vynaložené po tomto období, napr. už spomínaná daň z príjmu za rok 2019, či nedoplatok na zdravotných odvodoch).

24. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že žalovaný nepreukázal použitie zostatku hotovosti vybratej z podnikateľského účtu vo výške 184 111,12 eur (283 308 eur – zohľadnené úhrady uvedené v bode 22 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

25. Súd prvej inštancie mal ďalej za to, že výnosy z podnikania žalobkyne ako opatrovateľky v Rakúsku, či iné jej príjmy, ktoré mohla dosiahnuť za celé trvanie manželstva so žalovaným, resp. od roku 1993

boli v priebehu trvania manželstva spotrebované, resp. žalovaný nepreukázal opak, nepreukázal, že by ku dňu zániku manželstva, ani v dobe od 01.01.2018 žalobkyňa bola disponovala s takými finančnými prostriedkami, ktoré by presahovali jej predpokladané bežné životné náklady v takej miere a v takom rozsahu, ako boli zistené u žalovaného. Na jej účet v I. I., R. boli vyplácané sumy predstavujúce jej dôchodok, prípadne príjem z opatrovateľskej činnosti v zahraničí. Iný majetok, alebo iné finančné prostriedky na strane žalobkyne v konaní neboli preukázané. Nevyplývali ani z jej majetkových priznaní za obdobie rokov 2015 až 2017, kedy žalobkyňa pracovala v zahraničí. Rovnako nebolo preukázané, že by žalobkyňa alebo ich dcéry disponovali finančnými prostriedkami vybranými z podnikateľského účtu žalovaným. Toto tvrdenie vyvracia aj obsah rozvodového spisu strán. Súd prvej inštancie zdôraznil, že predmetom vyporiadania BSM nie je vzájomné vyúčtovanie celého spotrebného spoločenstva manželov.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené výsledky dokazovania súd prvej inštancie považoval za aktíva BSM garáž v hodnote 20 000,- eur, zostatok na účte žalobkyne vedenom v I. I., R. v sume 147,26 eur, zostatok na osobnom účte žalovaného v sume 9,61 eur, zostatok na podnikateľskom účte žalovaného vedenom v I. I., R.. v sume 590,48 eur a finančné prostriedky v sume 184 111,12 Eur, spolu teda aktíva činia 204 858,47 eur. Vychádzajúc z predpokladu stanoveného v ust. § 150 veta prvá OZ, že podiely oboch manželov sú rovnaké, predstavuje podiel každého z nich na aktívach polovicu, t.j. sumu 102 429,235 eur.

27. Keďže žalovanému z aktív BSM súd prvej inštancie prikázal do výlučného vlastníctva zostatky na jeho osobnom a podnikateľskom účte 9,61 eur + 590,48 eur a sumu 184 111,12 eur, avšak na jeho podiel pripadá len suma 102 429,235 eur, preto rozdiel 82 281,98 eur (184 711,21 eur – 102 429,235 eur) súd prvej inštancie uložil žalovanému vyplatiť žalobkyňi.

28. Rovnako, keďže súd prvej inštancie do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal garáž v hodnote 20 000,- eur (po vzájomnej dohode strán sporu) a zostatok na jej bankovom účte vo výške 147,26 eur, t.j. aktíva v hodnote 20 147,26 eur, avšak na jej podiel pripadá až suma 102 429,235 eur, zodpovedá rozdiel patriaci žalobkyňi sume 82 281,98 eur (102 429,235 eur – 20 147,26 eur).

29. Podporne súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ by bol vychádzal z čistého zisku z podnikania vyčísleného v daňových priznaniach za rok 2018 a 2019, tento už zohľadňuje aj výbery žalovaného z podnikateľského účtu, ako aj vklady naň. Čistý zisk z podnikania za rok 2018 predstavoval sumu 189 449,46 eur (249 854,77 eur – daň z príjmu 60 405,31 eur) a za rok 2019 sumu 15 328,43 eur (18 924,- eur – daň z príjmu 3 595,57 eur). Pôžička od F. T. sa od čistého zisku neodpočítava, pretože bola zohľadnená v účtovnej závierke pre účely dane z príjmu za rok 2018, nakoľko bola uhradená v danom roku. Preto od čistého zisku 204 777,89 eur súd prvej inštancie odpočítal len platby z titulu nedoplatku zdravotnej poisťovni v sume 23 497,91 eur. Rozdiel 181 279,98 eur približne zodpovedá sume úspor z podnikania (184 111,12 eur), ktorých spotrebovanie nemal súd prvej inštancie preukázané.

30. O nároku strán sporu na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol bez konkretizácie zákonného ustanovenia, ktoré aplikoval tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania zdôvodniac to tým, že vznik sporu zapríčinil obe strany, nakoľko medzi nimi nedošlo k mimosúdnej dohode.

31. Súd prvej inštancie vyrubil stranám sporu v rozsudku súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v sadzbe 3% z predmetu konania, ktoré sa skončilo rozsudkom odkazujúc na ust. § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení (ďalej aj „ZSP“) a položku 6 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy daného zákona, t.j. 3% zo sumy aktív 204 858,47 eur, čo činí 6 145,75 eur, pričom uložil obom stranám sporu zaplatiť tento súdny poplatok spoločne a nerozdielne.

32. Napokon súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť znaleckej organizácii G. H. I. J. K. I. zostatok znalečného v sume 21,67 eur ako rozdiel medzi vyúčtovaným a priznaným znalečným, nakoľko znalecké dokazovanie bolo nariadené na návrh žalovaného. Jednalo sa o znalecké dokazovanie nariadené a vykonané za účelom stanovenia všeobecnej hodnoty motorového vozidla zn. G. a všeobecnej hodnoty garáže I. P. XXX ku dňu 15. 12. 2020. Na cene garáže sa totiž strany sporu spočiatku nevedeli, resp. nechceli dohodnúť, až po podaní znaleckého posudku a vzhľadom na značný časový odstup od stanovenia všeobecnej hodnoty garáže I. P. XXX ku dňu 15. 12. 2020 sa strany sporu zhodli na dvojnásobku ceny určenej znaleckým posudkom a znalecký posudok stanovujúci všeobecnú hodnotu

motorového vozidla zn. G. bol vypracovaný pred predajom motorového vozidla a rozdelením kúpnej ceny zaň medzi stranami sporu, ktoré už po jeho predaji nebolo predmetom vypořádania BSM ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie.

33. Proti prvému a druhému výroku rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej a proti piatemu výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť znaleckej organizácii G. H. I. J. K. I. J. sumu 21,67 eur podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Aj keď v odvolaní uviedol, že ho podáva proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, z jeho obsahu a odvolacieho návrhu nevyplýva, že by vznášal odvolacie námietky aj proti tretiemu výroku napadnutého rozsudku o nároku strán na náhradu trov konania a štvrtému výroku o vyrubení súdneho poplatku za vypořádanie BSM. V odvolacom návrhu žiadal, aby bolo o trovách strán a súdnom poplatku rozhodnuté rovnako ako v rozsudku súdu prvej inštancie.

34. Proti tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania a proti štvrtému výroku o vyrubení súdneho poplatku za vypořádanie BSM podala odvolanie v zákonnej lehote žalobkyňa.

35. Nakoľko žalovaný podal odvolanie aj proti výrokom rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej a výrokmi rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania a o vyrubení súdneho poplatku sú výrokmi závislými od výrokov rozhodnutia vo veci samej, odvolací súd sa v ďalšom texte odôvodnenia uvádza najprv podstatný obsah odvolania žalovaného a následne podstatný obsah odvolania žalobkyne.

36. Žalovaný považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej aj „CSP“), t. j. z dôvodov, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

37. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil ako hnutelné veci patriace do BSM osobné motorové vozidlo zn. G. XXXX Q., EČV: G. XXXXX, rok výroby XXXX a cisternu na rozvoz pohonných látok a žalovaný vyplatil žalobkyni 1 ceny z ich predaja, hoci v konaní tvrdil, že sa jednalo o hnutelné veci, ktoré slúžili výlučne žalovanému na jeho podnikanie. Uviedol, že súd prvej inštancie trojizbový byt po jeho predaji a rozdelení výťažku z predaja v 1 každej zo strán sporu vylúčil z masy BSM vrátane jeho zariadenia, ktoré si sčasti odniesla žalobkyňa.

38. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie síce prikázal garáž do výlučného vlastníctva žalobkyne, avšak neuložil jej povinnosť vyplatiť polovicu jej hodnoty, t.j. 10 000,- eur žalovanému.

39. Ďalej súdu prvej inštancie vyčítal, že sa vôbec nezaoberal príjmami žalobkyne počas jej aktívneho pracovného života, zaoberal sa len výbermi žalovaného z jeho podnikateľského účtu v roku 2018 a jeho vkladmi na podnikateľský účet v rokoch 2018 a 2019. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy argumentáciu žalovaného, že zárobky žalobkyne od roku 1993 do roku 2019 počas pôsobenia v pozícii učiteľského pedagóga, a to na Základnej škole O. I. XX v Banskej Bystrici od roku 1993 do roku 1997, t. j. za 5 rokov činili 36 000,- eur netto (pri príjme 600,- eur mesačne), na D. V. E. v Banskej Bystrici od roku 1997 do roku 2011, t. j. za 14 rokov činili 100 800,- eur netto (pri príjme 600,- eur mesačne, v F. V. L. G. G. na dohodu o pracovnej činnosti v rokoch 2007, 2008 a 2009, t. j. za 3 roky činili 7 200,- eur netto (pri príjme 200 eur mesačne) a príjmy z podnikania ako opatrovateľky v zahraničí od roku 2011 do roku 2016, t. j. za 6 rokov činili 54 000,- eur netto (pri príjme 750 eur mesačne). Spolu tak príjmy žalobkyne od roku 1993 do roku 2019 (bez starobného dôchodku) v jej pozícii učiteľky a opatrovateľky, t. j. za obdobie 26 rokov činili 198 000,- eur v čistom, z čoho 1 patriaca do BSM predstavuje 99 000,- eur. Žalovaný bol názoru, že na vyplatenie tejto sumy žalovanému mal súd prvej inštancie zaviazat' žalobkyňu, pokiaľ zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni z jeho príjmov za obdobie 26 rokov sumu 82 281,98 eur. Žalovaný nesúhlasil s tým, že žalobkyňa bola odkázaná popri dôchodku na prácu v zahraničí, nakoľko sa nechcel podieľať na nákladoch na domácnosť. Uviedol, že na chod domácnosti a zabezpečení ich dvoch detí sa podieľal takými istými financiami, ak aj nie viac ako žalobkyňa. Žalobkyňa po skončení jej aktívneho pracovného života a odchode do dôchodku odišla pracovať do zahraničia z vlastnej vôle, pričom zopakoval, že súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, kde dávala príjem z podnikania v zahraničí vo výške 750,- eur mesačne, hoci na to poukazoval a žiadal, aby žalobkyňa predložila súdu výpisy z jej účtov existujúcich v danom čase, ako aj príjmy, ktoré mala za obdobie 26 rokov.

40. Žalovaný trval na tom, že finančné prostriedky, ktoré vybral z podnikateľského účtu, neboli jeho príjmami za rok 2018, ale za celé obdobie 26 rokov jeho aktívnej podnikateľskej činnosti, t.j. od februára 1993 do marca 2019.

41. Žalovaný taktiež vyčítal súdu prvej inštancie, že nevzal do úvahy čestné prehlásenie rodičov žalovaného – R. B. s manželom K. B. napísané v Brusne dňa 01.01.1991, ktorý už v danom čase bol chorý a nevládny, že sa rozhodli ich jedinému synovi, t. j. žalovanému darovať na súkromné podnikanie ich celoživotné úspory v celkovej čiastke 1 800 000,- Sk s tým, že strata, ako aj prípadný zisk, bude patriť len jemu. Uviedol, že pán K. B. (otec žalovaného) zomrel dňa XX.XX.XXXX a pani R. B. (matka žalovaného) zomrela dňa XX.XX.XXXX. Ako dôkaz predložil k odvolaniu oznámenie o úmrtí jeho otca a úmrtný listy jeho matky. Zopakoval, že pred vznikom živnostenského oprávnenia pracoval 3 mesiace v Nemecku (bolo to na prelome rokov 1989 – 1990) cez spoločnosť W.. V Nemecku žil z diét a na Slovensku mu išiel plat 5 000,- až 6 000,- Sk mesačne. Všetky tieto finančné prostriedky používala a trovila žalobkyňa. Po návrate z Nemecka boli finančné prostriedky (plat žalovaného) už minuté. Následne bol nejaké obdobie nezamestnaný a vedený na ÚPSVaR v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Nakoľko sa mu nepodarilo nájsť zamestnanie na pracovný pomer (čo mu samozrejme žalobkyňa vyčítala) rozhodol sa, že začne podnikáť. Na rozbeh podnikania si mienil zobrať úver, avšak by sa musel zaručiť dobrou zábezpekou a banka mu navrhla, aby sa založil rodinný dom jeho rodičov. Rodičia so zriadením záložného práva na ich rodinný dom nesúhlasili z obavy rizík podnikania a tým aj z možnosti straty ich nehnuteľnosti. Nakoľko rodičia žalovaného mali dostatok finančných prostriedkov v hotovosti, rozhodli sa synovi poskytnúť ich na jeho podnikanie. Súd prvej inštancie neuznal čestné prehlásenie jeho rodičov, vklad finančných prostriedkov do podnikania žalovaného, avšak uznal ničím nepodložené tvrdenie žalobkyne o vklade finančných prostriedkov v sume 100 000,- Sk. Považoval za smutné, že žalobkyňa tým, že pred súdom prvej inštancie uviedla, že jeho otec zomrel v roku 1990, klame, čo podľa žalovaného preukazuje neúctu žalobkyne k rodičom žalovaného a svedčí o tom, že zavádza súd.

42. K argumentácii súdu prvej inštancie, pre ktorú nepovažoval čestné prehlásenie/závet rodičov žalovaného za hodnoverný žalovaný uviedol, že skutočnosť, že v roku 1999 (keď už otec žalovaného nežil) si dal spolu so svojou matkou overiť podpisy na tejto listine nemôže byť na škodu žalovaného, ale len posilňuje hodnovernosť tohto dokladu a jeho obsahu. K argumentu súdu prvej inštancie, že nijakým spôsobom nepreukázal, z akých zdrojov mohli jeho rodičia nadobudnúť sumu 1 800 000,- Sk, nakoľko v tej dobe priemerný mesačný zárobok v národnom hospodárstve predstavoval sumu 3 770,- Sk žalovaný uviedol, že nemal dôvod preukazovať súdu prvej inštancie pôvod týchto prostriedkov a súd ho to ani nežiadal. Trval na tom, že čestné prehlásenie bolo jeho rodičmi a ním podpísané 01.01.1991, skutočnosti v ňom uvedené sú pravdivé, táto listina je úplne hodnoverným dokladom. Následne žalovaný v odvolaní uvádzal majetkové pomery jeho starých rodičov, majetkové pomery, zamestnania jeho rodičov počas ich života a príjmy z nich v mene Slovenská koruna (Sk). Tvrdil, že celkový príjem jeho otca za 42 odpracovaných rokov (od roku 1938 do roku 1980) činil sumu cca 2 280 000,- Sk. Od roku 1980 poberal starobný dôchodok, ktorý do roku 1991 (za 11 rokov) činil spolu 112 200,- Sk. Celkovo teda príjem otca žalovaného za obdobie od roku 1398 do roku 1991 činil 2 392 200,- Sk. Pokiaľ ide o príjmy matky žalovaného, tvrdil že za obdobie 37 odpracovaných rokov (od roku 1954 do roku 1991) činil 1 554 000,- Sk. Rodičia žalobkyne boli nemajetní, nemali teda čím prispieť.

43. Žalovaný následne v odvolaní prezentoval jeho pohľad na manželské spolužitie, na starostlivosť o ich dve dcéry a ich výchovu, mal za to, že žalobkyňa potrebovala len peniaze aby sa mohla prezentovať, manipulovala dcéry voči nemu, napriek tomu sa nechcel rozviesť, odpustil jej aj neveru, avšak súd ich aj tak rozviedol.

44. V ostatnom žalovaný trval na svojich vyjadreniach v konaní pred súdom prvej inštancie.

45. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a yporiadal BSM žalobkyne a žalovaného tak, že z vecí patriacich do BSM prikazuje do výlučného vlastníctva žalobkyne garáž súp. č. XXXX, nachádzajúcu sa na ulici F. H., G. G. evidovanú na LV č. XXX, kat. úz. G. G., ako aj zostatok na účte vedenom v I. I., R. účet I. I., č. ú. I. XXXX XXXX XXXX XXXX v sume 147,26 eur; do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal zostatok na účte vedenom v E. G., R., č. ú. I. XXXX XXXX XXXX XXXX v sume 9,61 eur, ako aj zostatok na jeho podnikateľskom účte vedenom v I. I., R., č.

ú. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v sume 590,48 eur a uložil žalovanej povinnosť vyplatiť žalovanému z titulu vyporiadania BSM (garáže) sumu vo výške 10 000 eur v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Ako bolo už uvedené vyššie, pokiaľ ide o nárok strán sporu na náhradu trov konania a poplatkovú povinnosť, navrhol rozhodnutie identické s tretím a štvrtým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie. Pokiaľ ide o trovy znaleckej organizácie G. H. I. J. K. I., I. I. F. XX, XXX XX G. G., IČO: XXXXXXXX, žalovaný navrhol zmenu piateho výroku rozsudku súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, aby na ich zaplatenie na účet znaleckej organizácie v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia boli zaviazaní tak žalobkyňa ako aj žalovaný spoločne a nerozdielne.

46. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch vo veci samej ako vecne správny potvrdiť a priznať je nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Čestné prehlásenie zo dňa 01.01.1991 považovala za nehodnoverné, nakoľko sa v ňom deklaruje poskytnutie daru rodičmi žalovaného na jeho podnikanie už v roku 1990, teda dva roky predtým, ako sa rozhodol podnikat' a reálne začal podnikateľskú činnosť vykonávať (01.02.1993). V roku 1990 neexistoval žiadny zákonný rámec upravujúci podnikateľskú činnosť fyzických osôb (s výnimkou zákona č. 105/1990 Zb. upravujúceho činnosť samostatne hospodáriacich roľníkov) a podľa vyjadrenia samotného žalovaného uvedeného v odvolaní v tomto čase ani sám netušil, že bude podnikat'. Sám žalovaný v odvolaní totiž uviedol, že začiatkom roku 1990 sa vrátil z prác v Nemecku, následne sa dlhodobo nevedel zamestnať, čo údajne vyústilo v jeho rozhodnutie začať podnikat'.

47. Ďalšia pochybnosť o pravdivosti čestného prehlásenia vyplýva z toho, že je v ňom doslovne napísané, že rodičia žalovaného mu poskytli dar v hodnote 1 800 000,- Sk. Dňa 01.01.1991 ale existoval štát s názvom Česká a Slovenská federatívna republika a jeho menou bola Koruna československá (Kčs). Dňa 01.01.1991 ešte neexistovala relevantná spoločenská diskusia o možnosti zániku tohto štátu a o vzniku samostatnej Slovenskej republiky.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobkyňa vyjadrila presvedčenie, že listina - „Čestné“ vyhlásenie zo dňa 01.01.1991 bola v skutočnosti vyhotovená až v roku 1999, kedy boli úradne osvedčené podpisy žalovaného a jeho matky R. B., nakoľko už v tomto roku boli vzájomné manželské rozpory strán sporu značné a žalobkyňa túto listinu vníma ako istú poistku, ktorou chcel žalovaný ochrániť príjmy dosahované jeho podnikateľskou činnosťou pred žalobkyňou. Preto žalobkyňa s prihliadnutím na dátum úmrtia otca žalovaného K. B. mala za to, že podpis na čestnom vyhlásení nie je vlastnoručným podpisom otca žalovaného.

49. Poskytnutie daru spochybňuje aj skutočnosť, že v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 139/1984 Zb. platných v roku 1990 bol žalovaný povinný platiť daň z darovania vo výške 20 %, pričom darca a obdarovaný boli spoločne povinní ohlásiť štátnemu notárstvu dar a jeho výšku najneskôr v lehote 15 dní od jeho poskytnutia. Na výzvu žalobkyne na predloženie dokladu o zaplatení dane z darovania žalovaný na pojednávaní žiadnym spôsobom nereagoval.

50. Taktiež tvrdenia žalovaného o zárobkoch jeho rodičov počas ich pracovného života a o tom, že v roku 1990 disponovali sumou 1 800 000,- Sk (Kčs) považovala žalobkyňa za nedôveryhodné a žiadnym spôsobom nepreukázané. Uviedla, že v období rokov 1945 až 1980 mohlo teoreticky dosahovať zárobok vo výške 6 000,- Kčs netto len nepatrné množstvo politických funkcionárov Komunistickej strany Československa.

51. Žalovaný taktiež v konaní nepredložil ani na výzvu žalobkyne žiaden (účtovný) doklad svedčiaci o peňažnom vklade vo výške 1 800 000,- Sk na jeho podnikateľský účet, či do pokladne.

52. Podporne žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný v konaní teda nepreukázal, že by finančné prostriedky darované mu jeho rodičmi skutočne použil ako finančný vklad do svojej podnikateľskej činnosti pri zohľadnení aj tej skutočnosti, že od údajného poskytnutia finančných prostriedkov po ich údajné použitie na podnikanie uplynuli dva roky. Napokon sám žalovaný v konaní tvrdil, že po návrate z Nemecka začiatkom roka 1990 do začatia podnikania 01.02.1993 bol nezamestnaný, z čoho vyplýva, že tri roky nemal žiadny príjem. Potom je otázne, z čoho v tomto období zabezpečoval základné životné potreby svojej rodiny a aká časť údajného daru mu zostala.

53. Žalobkyňa považovala za účelovú obranu aj tvrdenie žalovaného, že príjmy podľa daňového priznania za rok 2018 predstavujú príjmy za celé obdobie jeho podnikania (01.02.1993 – 01.04.2019) a nie len za rok 2018. Zo samotnej podstaty daňového priznania jednoznačne vyplýva, že zohľadňuje všetky príjmy a všetky výdavky podnikateľského subjektu v príslušnom kalendárnom roku a z toho vyplývajúce ekonomické výsledky predstavujúce rozdiel medzi príjmami a výdavkami dosiahnutými v príslušnom sledovanom období. Príjmy a výdavky dosiahnuté v predchádzajúcich daňových obdobiach nemali podľa žalobkyne na výšku príjmu žalovaného v roku 2018 žiadny vplyv. Tvrdenie žalovaného o tom, že jeho príjem za rok 2018 je príjmom za celé obdobie jeho podnikania označila za absolútny ekonomický nonsens.

54. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie pri vyporiadavaní BSM vzal do úvahy len jeho príjem a nezohľadnil príjmy žalobkyne za obdobie od roku 1993 do zániku manželstva, ktoré vyčíslil sumou 198 000,- eur žalobkyňa uviedla, že vyčíslenie jej príjmov v odvolaní žalovaného je nielen nesprávne, ale aj pre toto konanie bezvýznamné, nakoľko zo svojich príjmov nebola schopná vytvárať relevantné úspory, keďže zabezpečovala drvivú väčšinu nákladov na chod spoločnej domácnosti, výchovu spoločných dcér a na zabezpečovanie ich životných potrieb až po financovanie ich vysokoškolského štúdia. Je zrejmé, že si neprivyrábala popri zamestnaní a ako starobná dôchodkyňa nechodila pracovať ako opatrovatelka do zahraničia preto, že sa doma nudila. Z jej pohľadu to bola len a výlučne ekonomická nevyhnutnosť.

55. K odvolacej námietke žalovaného ohľadne režimu vlastníctva motorového vozidla zn. G. a cisterny na rozvoz pohonných látok žalobkyňa uviedla, že tento režim napadnutý rozsudok nerieši, pretože tieto veci žalovaný v priebehu konania predal a výťažok z ich predaja dobrovoľne rovným dielom rozdelil medzi neho a žalobkyňu. Žalobkyňa však mala za to, že obe tieto hnutelné veci v celom rozsahu spĺňajú definíciu vecí tvoriacich súčasť BSM.

56. Za vyslovené nepravdivé označila žalobkyňa tvrdenia žalovaného v odvolaní, že učila na ZŠ SNP, že mu bola neverná a pod.

57. Žalovaný v odvolacej replike ohľadne čestného prehlásenia trval na tom, že sa jedná o bezpochyby platný doklad, jeho podpis a podpis jeho matky na ňom ani nebolo potrebné notársky uznávať. Časový rozdiel medzi poskytnutím daru na podnikanie a začatím podnikania odôvodnil tým, že keď bol v roku 1991 po návrate z Nemecka nezamestnaný, zvažoval, v čom by mohol začať podnikáť, prihlásil sa na podnikateľský kurz, ktorý trval pol roka a ktorý úspešne ukončil. Výsledkom kurzu bolo vypracovanie podnikateľského plánu, čo tiež trvalo určitý čas. Následne si vybavil živnostenské oprávnenie, na základe ktorého začal podnikáť. Jeho podnikanie nebolo jednoduché. Na nákup tovaru potreboval hotovosť v nie malej finančnej hodnote. Nakúpený tovar následne predal a tak to prebiehalo celé roky jeho podnikania až do konca roka 2018. Trval na tom, že jeho rodičia mu darovali peniaze ako vstupný kapitál do jeho podnikania. Označenie meny v čestnom prehlásení „Sk“ považoval len za chybu v písaní, podľa neho táto skutočnosť nespochybňuje platnosť dokumentu. Dôležitý je jeho obsah, z ktorého jednoznačne vyplýva ako suma, tak i jej účel. Položil žalobkyňu a jej právnomu zástupcovi otázku, z čoho by mohol začať podnikáť, pokiaľ by mu financie rodičia neposkytli v roku 1993, ale až v roku 1999. Argument žalobkyne spochybňujúci pravdivosť obsahu čestného prehlásenia z 01.01.1991, že z daru neodviedol daň reagoval tým, že žalobkyňa tvrdila, že zo zrušených poisťiek darovala dcéram finančné prostriedky, avšak už neuviedla, či z tohto daru bola priznaná a odvedená daň.

58. K spochybňovaniu príjmov jeho rodičov zo strany žalobkyne žalovaný uviedol, že žalobkyňa s ním žila mnoho rokov, preto si musí byť vedomá, že jeho rodičia mali dostatok finančných prostriedkov v hotovosti na podporu svojho jediného syna.

59. Žalovaný tiež trval na tom, že jeho príjem za rok 2018 predstavuje súhrn jeho príjmov za 26 rokov jeho podnikania, nakoľko sa tieto finančné prostriedky generovali postupne z roka na rok až do roku 2018. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že sa jedná len o príjmy za rok 2018, žiadal doplnenie dokazovania výpismi z jeho podnikateľského účtu minimálne za 10 rokov späť, z ktorých bude preukázateľne zrejmé, že to, čo žalovaný do nákupu vložil (kúpa tovaru), za to síce mal príjem, ktorý však následne zase použil na ďalšiu kúpu. Uvedené je však zrejmé aj z daňových priznaní žalovaného, ktoré boli dané k dispozícii ako súdu prvej inštancie, tak i žalobkyňu.

60. Žalovaný ďalej uviedol, že dôkazom o nie dobrých vzťahoch žalobkyne a žalovaného už v tom čase (ktorý predložil ako prílohu odvolacej repliky) je aj vlastnoručne napísané čestné prehlásenie jeho matky zo dňa 25.11.2009 o tom, že mu na bývalom Bytovom podniku v Banskej Bystrici vybavila X W. G. P. X M. O.. I. XX, X. E. L. G. G.. Uviedla, že byt bol síce v dezolátnom stave čiastočne po požiari, ale jej syn ho chodil denne opravovať v priebehu cca dvoch mesiacov, aby sa mohli presťahovať s celou rodinou do predmetného bytu, nakoľko už čakali druhé dieťa. Z uvedeného dôvodu sa snažila synovi pomôcť, keď to bolo v jej možnostiach. Matka žalovaného ďalej prehlásila, že synovi zakúpila ešte aj zariadenie do bytu ako: komplet spáľňu, detskú obývaciu stenu, práčku a časť kobercov. Predmetné čestné prehlásenie matka žalovaného napísala vlastnoručne a v prípade jej smrti žiadala príslušný súd, aby to jej synovi slúžilo ako vierohodný doklad v prípade rozvodu a majetkoprávneho vysporiadania, nakoľko ich manželstvo už veľa rokov dobre nefunguje.

61. Napokon sa žalovaný znova vyjadroval k rodinným vzťahom, nesúhlasil, že by sa on, či jeho rodičia nepodieľali (finančne) na starostlivosti o jeho dcéry.

62. V ostatnom žalovaný trval na svojom odvolaní.

63. Žalobkyňa v odvolacej duplike nesprávne označená ako replika (nakoľko v nej nereagovala na vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu, ale na odvolaciu repliku žalovaného zo dňa 08.08.2024) trvala na úplnej nevierohodnosti dokumentu – čestného prehlásenia datovaného dňom 01.01.1991 o ktorej svedčí už len skutočnosť, že je v ňom uvedená suma vyjadrená v mene „Koruna slovenská“, skratka „Sk“, ktorá začala existovať až dňa 01.01.1993, t. j. o dva roky neskôr. Rodičia žalované teda v roku 1991 nemohli ani len tušiť, že niekedy bude takáto mena existovať. Táto skutočnosť navodzuje dojem, že tento dokument bol vyhotovený oveľa neskôr. Ak osoby podpísané na tejto listine výslovne klamali o dátume jej vyhotovenia, je viac ako pravdepodobné, že klamali aj o ostatných skutočnostiach uvedených v tejto listine. Podporne žalobkyňa zopakovala, že žalovaný ani nepreukázal, že suma 1 800 000,- Kčs bola ním použitá na jeho podnikateľskú činnosť.

64. S poukazom na zákon č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v platnom znení žalobkyňa trvala aj na tom, že príjem žalovaného uvedený v daňovom priznaní za rok 2018 je príjmom z podnikania len za daný rok, nie za celé obdobie podnikateľskej činnosti žalovaného. Zopakovala, že z obsahu daňového priznania žalovaného je zrejmé a nepochybné, že sa jedná o daňové priznanie žalovaného za rok 2018, preto tvrdenia žalovaného o tom, že príjmy ním priznané v daňovom priznaní za rok 2018 sú jeho príjmami za 26 rokov jeho podnikateľskej činnosti sú len jeho účelovou argumentáciou, ktorá navyše nemá pre toto konanie žiadny význam.

65. Vo vzťahu k ďalšiemu čestnému vyhláseniu zo dňa 25.11.2009 predloženému žalovaným ako prílohu jeho odvolacej repliky žalobkyňa poukázala na to, že sa netýka majetku tvoriaceho BSM strán sporu. Okrem toho, žalovaným bolo predložené v čase po tom, čo bolo dokazovanie vyhlásené za skončené. Napriek tomu považovala za potrebné sa k nemu vyjadriť. Považovala za nelogické, aby rodičia žalovaného ak skutočne v roku 1991 údajne disponovali sumou vo výške 1 800 000,- Kčs v hotovosti túto poskytli žalovanému ako dar a nezabezpečili mu v roku 1988 za oveľa nižšiu sumu adekvátne bývanie (napr. mu nepostavili rodinný dom, prípadne mu nekúpili už stojaci dom), ale namiesto toho mu zabezpečili bezplatnú výmenu jednoizbového štátneho bytu prideleného žalobkyni za trojizbový štátny byt v dezolátnom technickom stave, ktorý si navyše žalovaný údajne musel svojpomocne opravovať.

66. Pokiaľ ide o odvolanie žalobkyne, táto považovala tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania a štvrtý výrok o povinnosti oboch strán sporu zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok za vyporiadanie BSM za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t. j. z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

67. Žalobkyňa s odkazom na ust. § 2 ods. 1 písm. b) ZSP mala za to, že súd môže na základe individuálneho posúdenia okolností prípadu zaviazat' na zaplatenie súdneho poplatku za vyporiadanie BSM aj len jednu stranu sporu. Poukázala na to, že prioritne boli predmetom vyporiadania BSM finančné prostriedky pochádzajúce z podnikateľskej činnosti žalovaného, všetky ostatné časti majetku tvoriaceho

masu BSM strany sporu vyporiadali dohodou, o ich vyporiadaní súd nerozhodoval a z ich hodnoty ani nevyruboval súdny poplatok. Poukázala na to, že ohľadne finančných prostriedkov z podnikania žalovaného s ním nebolo možné uzavrieť mimosúdnu dohodu a tieto teda museli byť predmetom vyporiadania BSM súdom, pretože mimo súdneho sporu nemala možnosť zistiť existenciu týchto finančných prostriedkov ani ich výšku. O tom, že žalovaný mal za rok 2018 hrubý príjem prevyšujúci sumu 360 000,- eur sa dozvedela až v priebehu súdneho konania a to len na základe toho, že v súlade s ustanovením § 189 CSP si súd na jej výslovný návrh od dotknutých subjektov vyžiadal výpis z podnikateľského účtu žalovaného a následne aj jeho daňové priznanie za rok 2018. Žalovaný nemal ani najmenšiu ochotu a vôľu tieto finančné prostriedky zahrnúť do masy zaniknutého BSM. Keďže v dôsledku správania žalovaného sa s ním nedalo dohodnúť mimosúdne, o vyporiadaní sumy 184 111,12 eur musel rozhodovať súd, žalovaný zavinil vznik poplatkovej povinnosti vo výške 6 145,75 eur. Preto podľa názoru žalobkyne mal súd za daných okolností prípadu využiť možnosť danú mu ust. § 2 ods. 1 písm. b) ZSP a uložiť poplatkovú povinnosť len stranu sporu, ktorá zavinila svojim konaním vznik poplatkovej povinnosti.

68. Žalobkyňa tiež poukázala na to, že žalovaný v priebehu konania nespochybnil, že reálne disponoval finančnými prostriedkami vo výške 184 111,12 eur, keďže sa však na bankovom účte už nenachádzajú, je podľa žalobkyne zrejmé, že ich buď už spotreboval na uspokojenie svojich potrieb alebo ich drží na mieste, kde ich nebude vedieť postihnúť ani súdny exekútor. Žalovaný nemal ani najmenšiu ochotu a vôľu tieto finančné prostriedky zahrnúť do masy zaniknutého BSM. Aj s prihliadnutím na doterajšie konanie žalovaného možno podľa žalobkyne predpokladať, že žalovaný využije všetky možnosti na to, aby žalobkyni nikdy nemusel reálne vyplatiť sumu určenú napadnutým rozsudkom. V takom prípade by bolo veľmi paradoxné a tým aj viac ako nespravodlivé, keby žalobkyňa ako osoba, ktorá nikdy nedisponovala uvedenými finančnými prostriedkami tvoriacimi BSM mala platiť vysoký súdny poplatok spolu so žalovaným alebo dokonca aj namiesto neho, pričom žalovaný týmito finančnými prostriedkami reálne disponoval a podľa všetkého aj naďalej disponuje.

69. Vzhľadom na vyššie uvedené sa žalobkyňa nestotožnila ani s názorom súdu prvej inštancie, na ktorom založil výrok o tom, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, a to že obe strany sporu zapríčinili vznik sporu, nakoľko nedošlo k mimosúdnej dohode. Žalobkyňa vychádzajúc z toho, že len na základe jej procesnej aktivity došlo k zisteniu majetku – finančných prostriedkov vo výške 184 111,12 eur a následne jej bol priznaný aj nárok na podiel z tohto majetku, o ktorého existencii v čase podania žaloby vedel len žalovaný, mala za to, že bola v konaní úspešná v rozsahu 100%. Nemožno za dôvod hodný osobitného zreteľa odôvodňujúci výnimočné nepriznanie náhrady trov konania v zmysle § 257 CSP považovať tvrdenie súdu, že žalobkyňa mala zaviniť vznik sporu tým, že sa mimosúdne nedohodla so žalobcom na vyporiadaní masy peňazí, ak o ich existencii ani nemala vedomosť. Pri akceptovaní takéhoto odôvodnenia by súd musel o náhrade trov konania vždy rozhodovať podľa ust. § 257 CSP, nakoľko súdny spor je vždy dôsledkom neschopnosti strán sporu vyriešiť svoj spor mimosúdne.

70. Žalobkyňa preto navrhla, aby odvolací rozsudok súdu prvej inštancie v jej odvolaní napadnutom rozsahu zmenil a uložil len žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie BSM vo výške 6 145,75 eur a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

71. Nad rámec odvolania považovala žalobkyňa za potrebné uviesť, rozsah finančných prostriedkov získaných podnikateľskou činnosťou žalobcu a tvoriaci masu zaniknutého BSM strán sporu ustálený súdom prvej inštancie síce nepovažuje za správny, avšak voči príslušným výrokom rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcim sa veci samej nepodala odvolanie práve z dôvodu výšky súdneho poplatku spojeného s odvolaním v spojení so skutočnosťou, že z vyššie uvedených dôvodov neexistuje reálny predpoklad úhrady jej finančného nároku žalobcom. Podanie odvolania by tak z jej pohľadu predstavovalo čistú finančnú stratu v podobe zaplateného súdneho poplatku.

72. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že výšku jeho finančných prostriedkov pred žalobkyňou nikdy nezatajoval. Mal za to, že tieto jeho financie nijako nezasahujú do vyporiadania BSM. V priebehu celého súdneho konania bol voči žalobkyni ústretový a vždy mal eminentný záujem vyporiadať BSM zmierom, prípadne mimosúdnu dohodou.

73. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

74. Krajský súd v Banskej Bystrici ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaniach žalobkyne a žalovaného podľa § 34 ods. 1 CSP po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP, z dôvodov vymedzených v odvolaniach podľa § 380 ods. 1 CSP a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok podľa § 380 ods. 2 CSP, ktoré vady nezistil, dospel k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho prvom a druhom výroku vo veci samej a v závislom treťom výroku o nároku na náhradu trov konania ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolanie žalobkyne voči štvrtému výroku o vyrubení súdneho poplatku ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné odmietnuť podľa § 386 písm. c) CSP a piaty výrok je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie z nasledovných dôvodov:

75. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie hnutelné veci – motorové vozidlo zn. G., EČV: G. XXX K., rok výroky XXXX a cisternu na rozvoz pohonných látok posúdil ako veci patriace do BSM odvolací súd uvádza, že takýto záver súdu prvej inštancie z výrokovej časti, ani odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva. Súd prvej inštancie len konštatoval, že boli spočiatku predmetom žaloby o vyporiadanie BSM, v priebehu konania však došlo k ich predaju a strany sporu si kúpnu cenu rozdelili na polovicu. Z uvedeného možno vyvodiť len to, že žalobkyňa tieto hnutelné veci považovala za súčasť masy BSM, pretože ich v žalobe žiadala vyporiadať, súd prvej inštancie však k tomu, či patria do BSM alebo nie nezaujal stanovisko, napadnutým rozsudkom nedošlo k ich vyporiadaniu. Súd prvej inštancie teda ani neuložil žalovanému povinnosť vyplatiť polovicu kúpnej ceny z ich predaja žalobkyni, strany sporu sa takto medzi sebou vyporiadali dobrovoľne. Možno však konštatovať, že tvrdenie žalovaného prezentované v spore, že tieto hnutelné veci nepatria do BSM je v rozpore s jeho konaním, keď polovicu kúpnej ceny týchto vecí vyplatil žalobkyni. Ak bol totiž názoru, že tieto veci nepatrili do BSM, je otáznosť, z akého dôvodu žalobkyňu z týchto vecí vyplácal.

76. Taktiež námietky žalovaného ohľadne okolností nadobudnutia O. bytu č. X v bytovom dome nachádzajúcom sa na ul. O. I. XX L. G. G., okolností jeho predaja (naloženia s jeho zariadením), uvedené v odvolaní alebo v odvolacej replike sú pre tento spor bezpredmetné, nakoľko ani tento byt napokon nebol predmetom vyporiadania súdnym rozhodnutím – napadnutým rozsudkom, ale strany sporu aj tento byt v priebehu konania pred súdom prvej inštancie predali a kúpnu cenu zaň si rozdelili na polovicu, teda došlo medzi nimi napokon k vyporiadaniu ohľadne tohto bytu, resp. peňažných prostriedkov nadobudnutých jeho predajom dohodou. Toto konanie nie je rozvodovým konaním, súd v tomto konaní nerieši príčiny rozvratu manželstva, vzťahy (bývalých) manželov, či rodičov a ich dcér, ale vyporiadava majetok patriaci do BSM, preto ani čestné prehlásenie matky žalovaného z roku 2009 pripojené k odvolacej replike nie je pre toto konanie právne významné a navyše je ako dôkaz neprípustné, odvolací súd by naň teda aj tak nemohol prihliadať, pretože bolo predložené až spolu s odvolacou replikou, teda v rozpore so zákonnou koncentráciou konania podľa § 154 CSP, ako aj s ust. § 366 CSP, podľa ktorých prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (medzi ktoré patria v zmysle § 149 CSP o. i. skutkové tvrdenia a návrhy na vykonanie dôkazov) možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí; prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní (teda nie neskôr) použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (žiaden z týchto dôvodov prípustnosti žalovaný ani len netvrdil).

77. Pokiaľ žalovaný požaduje od žalobkyne vyplatenie sumy 10 000,- eur v dôsledku prikázania garáže do jej výlučného vlastníctva, odvolací súd podotýka, že masa BSM sa vyporiadava ako celok. Nemá totiž praktický zmysel vyplácať podľa podielov jednotlivé veci, ak je protistrane (žalovanému) prikázaný majetok oveľa vyššej hodnoty, z ktorého je zasa povinný on vyplatiť žalobkyňu. Keďže hodnota garáže (20 000,- eur) je nepomerne nižšia ako úspory z podnikania, ktoré boli prikázané žalovanému do výlučného vlastníctva žalovaného (184 111,12 eur) a podiel každého z bývalých manželov na všetkých veciach patriacich do BSM činil v tomto prípade podľa záverov súdu prvej inštancie 102 429,23 eur, nemal dôvod ukladať žalobkyni povinnosť vyplácať žalovaného, ktorému boli prikázané veci v hodnote prevyšujúcej na neho pripadajúci podiel.

78. Ani v prípade, že by bola uznaná argumentácia žalovaného, že úspory z podnikania boli za trvania BSM spotrebované, a teda ku dňu zániku BSM už neexistovali a bolo by súdom ustálené, že teda už

netvorila masu BSM, nebola by žalobkyňa povinná vyplatiť žalovanému sumu 10 000,- eur. Ak by masu BSM tvorili len garáž a zostatky na účtoch strán sporu a k ich vyporiadaniu by došlo tak, ako je uvedené v prvom výroku napadnutého rozsudku (samozrejme odhladiac od sumy 184 111,12 eur), aktíva BSM by predstavovali hodnotu 20 747,35 eur (20 000,- eur + 147,26 eur + 9,61 eur + 590,48 eur). Z toho podiel každej zo strán sporu by predstavoval 10 373,675 eur. Keďže žalobkyni by bol prikázaný majetok v hodnote 20 147,26 eur, bola by povinná vyplatiť žalovanému sumu 9 773,59 eur. Táto suma by bola dorovnaním naň pripadajúceho podielu (prikázané zostatky na jeho účtoch v hodnote 600,09 eur + 9 773,59 eur = 10 373,68 eur).

79. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku žalovaného, že ak súd prvej inštancie bral pri vyporiadaní BSM do úvahy príjmy (výnosy) z jeho podnikania v hodnote 184 111,12 eur, mal vziať do úvahy a vykonať dokazovanie za účelom zistenia príjmov žalobkyne počas jej práce ako učiteľky, či ako opatrovateľky. Súd prvej inštancie v bode 58 odôvodnenia napadnutého rozsudku správne poukázal na to, že účelom konania o vyporiadanie BSM nie je vzájomné vyúčtovanie celého spotrebného spoločenstva manželov. Inak povedané predmetom vyporiadania BSM nie sú všetky príjmy a výdavky, ktoré mali manželia za trvania BSM, ale len majetok a prípadne dlhy (aktíva a pasíva) existujúce ku dňu zániku BSM. Aj keby bola pravdivá výška príjmov žalobkyne deklarovaná samotným žalovaným, ktorá sa pohybovala od 600,- do 750,- eur mesačne, vzhľadom na túto ich výšku je zjavné, že boli spotrebované na bežné výdavky žalobkyne (ako sú strava, ošatenie, hygienické potreby a kozmetické prípravky, prípadne výdavky na kultúrne podujatia a pod.), nepredstavujú takú výšku, z ktorej by si v žalovanom období mohla žalobkyňa tvoriť úspory v hodnote relevantnej pre vyporiadanie BSM. O to viac, ak sám žalovaný uvádzal a súd prvej inštancie uznal výdavky na jeho osobné potreby v sume 700,- eur mesačne, pričom je všeobecne známou skutočnosťou, že výdavky žien (vo všeobecnosti) na ošatenie a hygienické potreby sú vyššie a taktiež vynakladajú vyššie výdavky na kozmetiku. Preto súd prvej inštancie konštatoval, že nebolo preukázané, že by ku dňu zániku manželstva, ani v dobe od 01.01.2018 disponovala s takými finančnými prostriedkami, ktoré by presahovali jej predpokladané bežné životné náklady v takej miere a v takom rozsahu, ako boli zistené u žalovaného. Na rozdiel od žalobkyne u žalovaného boli zistené príjmy z podnikania v značnej výške, t.j. relevantné pre vyporiadanie BSM. Aj v tomto prípade je právne významná ich existencia ku dňu zániku BSM, t.j. k 17.04.2019. Nie je preto pre vyporiadanie BSM relevantné, či ich žalovaný nadobudol za celých 26 rokov podnikania, alebo sa jedná len o príjmy za rok 2018. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal, že by z výberov v hotovosti z podnikateľského účtu spolu vo výške 369 808,- eur v sledovanom období od 01.01.2018 do zániku BSM (po zohľadnení aj následných vkladov vo výške 86 500,- eur), t.j. z rozdielu 283 308,- eur realizoval platby, ktoré by svedčili o minutí výnosov (úspor) z podnikania v sume 184 111,12 eur za trvania BSM. V tejto súvislosti zhodne so súdom prvej inštancie odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 2MCdo 5/2008 zo dňa 29.04.2009, v ktorom sa uvádza: „Vychádzajúc z výpisov zo I. X. účastníkov v I., R., za obdobie od 1. januára do 31. augusta 2000 mali za preukázané, že žalovaná vybrala postupne finančnú čiastku 138.800,- Sk (4.607,32 €) tvrdiac, že ju minula na domácnosť. Keďže svoje tvrdenia hodnoverne nepreukázala, súdy správne zaradili sumu čiastkových výberov do masy BSM. Pokiaľ totiž jeden z manželov nakladal s vecou alebo úsporami, ktoré sú v BSM spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanovením § 145 ods. 1 OZ, nemožno prihliadať k tomuto neplatnému právnomu úkonu. Peňažnú sumu, resp. vklad, ktorý manžel za trvania manželstva bez súhlasu druhého z manželov vybral a použil pre seba treba zaradiť do BSM a vyporiadať.“ K uvedenému názoru sa NS SR prihlásil aj v neskoršom rozhodnutí – uznesení NS SR sp. zn. 5Obdo/4/2024 zo dňa 20.08.2024, v ktorého bode 31 odôvodnenia sa o. i. uvádza. „Dovolací súd tu upriamuje pozornosť na doktrínu a judikatúru súvisiacu s vyporiadaním masy BSM, ktoré nastáva v dobe po zániku BSM, a to buď v dôsledku zániku manželstva alebo právoplatným rozhodnutím súdu. Pri určovaní podielov sa má prihliadať aj na skutočnosť, či došlo k nakladaniu s majetkom v BSM v rámci zákonných pravidiel ustanovených v § 145 ods. 1 OZ. „Ak jeden z manželov nakladal s vecou v bezpodielovom spoluvlastníctve v rozpore s ustanovením § 145 ods. 1 OZ a druhý z manželov sa dovolal relatívnej neplatnosti právneho úkonu, nemožno na jeho protiprávny úkon pri vyporiadaní prihliadať a túto vec je potrebné zahrnúť do vyporiadania. Pokiaľ sa však druhý manžel relatívnej neplatnosti právneho úkonu v trojročnej premlčacej lehote nedovolá, na právny úkon sa bude hľadieť ako na platný a takúto vec už nebude možné do vyporiadania zahrnúť. Takáto dispozícia so spoločným majetkom by podľa okolností prípadu mohla byť zohľadnená pri určovaní podielov každého z manželov na spoločnom majetku v zmysle zásad vyplývajúcich z § 150 OZ. Ak niektorý z manželov spoločnú vec za trvania bezpodielového spoluvlastníctva zničil, táto vec nemôže byť do vyporiadania zahrnutá, podiel manžela na vyporiadaní spoločného majetku by však mohol byť znížený o hodnotu veci.“ (Števec, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol. Občiansky

zákonník I., Veľký komentár C. H. Beck, 2015, Fabiánová Z., výklad k § 149, s. 1102) Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia NS SR, sp. zn. 2 M Cdo 5/2008: „Ak jeden z manželov nakladal s vecou alebo úsporami, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanovením §145 ods. 1 OZ, nemožno prihliadať k tomuto neplatnému právnomu úkonu. Peňažnú sumu, resp. vklad, ktorý manžel za trvania manželstva bez súhlasu druhého z manželov vybral a použil pre seba treba zaradiť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a vyporiadať.“

80. Odvolací súd podotýka, že správnosť samotných skutkových zistení súdu prvej inštancie ohľadne výšky výberov, výšky vkladov a výšky preukázaných úhrad, a teda aj z toho vyplývajúcich neminutých úspor žalovaný v odvolaní nenapadol, preto odvolací súd súc viazaný odvolacími dôvodmi z tejto sumy úspor vychádzal.

81. K čestnému prehláseniu rodičov žalovaného z 01.01.1991 odvolací súd uvádza, že skutočnosť – 01.01.1991 Slovenská republika, a teda ani v nej používaná mena „Sk“ neexistovala, ani sa v tom čase relevantne nepredpokladala ich existencia, k poskytnutiu sumy 1 800 000,- Sk malo dôjsť v deklarovanom čase spísania čestného prehlásenia, t.j. dva roky pred začiatkom podnikania žalovaného, v danom čase ešte neexistovala právna úprava (živnostenského) podnikania fyzických osôb mimo oblasti poľnohospodárstva, nakoľko zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) bol schválený dňa 02.10.1991 a nadobudol účinnosť dňa 01.01.1992, obsah listiny označenej ako „čestné prehlásenie ! /závet!“ je zmätočný, nakoľko sám žalovaný uviedol, že sa jednalo o dar, nie že mal dané finančné prostriedky až zdediť po smrti (jedného z) rodičov, nepreukázanie nadobudnutia tohto značného objemu peňazí rodičmi žalovaného, uznanie podpisov za vlastné len matkou žalovaného a žalovaným až osem rokov po údajnom spísaní čestného prehlásenia, pričom žalovaný nevysvetlil, z akého dôvodu k nemu došlo až v roku 1999 po otcovej smrti svedčia jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti o nehodnovernosti daného dokladu.

82. Podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí tvrdenie žalovaného, že v označení meny sa jednalo len o chybu v písaní, nakoľko poradie písmen v skratke vtedajšej meny „Kčs“ vylučuje takúto chybu. Písmeno „K“ je totiž na začiatku skratky tejto meny a veľkým písmenom a písmeno „s“ je až na konci tejto meny a malým písmenom, nasledujúcim až po písmene „č“, kým v čestnom prehlásení je písmeno „S“ na začiatku skratky a veľkým písmenom a písmeno „k“ na konci a malým písmenom. O preklepe, chybe v písaní by bolo možné uvažovať pri zámene v poradí týchto písmen, avšak v takom prípade, by skratka mohla vyzeráť takto: „sKč“ „Ksč“, „sčK“, „čKs“, či „čsK“. Odvolací súd nepovažuje za reálne, aby sa pisateľ súčasne pomýlil nielen v poradí písmen, ale zároveň aj v ich označení veľkým, resp. malým písmenom a navyše by úplne opomenul písmeno „č“.

83. Aj keď je pravdou, že na platnosť čestného prehlásenia sa nevyžaduje notárske overenie podpisov, pochybnosti o jeho hodnovernosti vyvoláva už spomínaná skutočnosť o značnom časovom odstupe niekoľkých rokov medzi datovaním listiny a overením podpisov na nej (dvoch z troch). Je logické a bežné, že ak chcú osoby zúčastnené na právnom úkone tomuto dať väčšiu hodnovernosť, k notárskemu overeniu podpisov dochádza vlastnoručným podpísaním listiny priamo na notárskom úrade, resp. pred notárom, alebo ak listinu podpísali v neprítomnosti notára, v krátkom časovom intervale, kedy notár, resp. ním poverený pracovník aspoň následne osvedčí, že osoby vyhlásili, že podpisy na listine sú ich, teda ich uznali za vlastné.

84. Pokiaľ žalovaný namieta, že nemal dôvod preukazovať pôvod, resp. zdroje nadobudnutia sumy 1 800 000,- Kčs jeho rodičmi, nakoľko ho súd prvej inštancie na to nevyzval, odvolací súd poukazuje na to, že civilné sporové konanie sa spravuje princípom vyjadreným v čl. 8 CSP, ktorý má svoje konkrétne vyjadrenie napr. v ust. § 149, § 150, § 185 ods. 1 CSP. Podľa týchto ustanovení strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podpísať svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu; prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky; súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Procesná aktivita v smere tvrdenia rozhodujúcich skutočností a navrhovania a zabezpečovania dôkazov na ich preukázanie je (až na zákonom stanovené výnimky nevzťahujúce sa na tento spor uvedené v ust. § 185 ods. 2 a 3 CSP) teda na stranách sporu, pričom každá strana je povinná tvrdiť a preukázať skutočnosť, ktoré sú v jej prospech. Preto bolo na žalovanom, aby sám potom, čo vznikli v konaní pochybnosti o vierohodnosti

čestného prehlásenia uviedol skutkové tvrdenia o príjmoch jeho rodičov (ale aj o bežných, pravidelne sa opakujúcich výdavkoch, ak sa nejednalo o mimoriadny príjem získaný výhrou, darom a pod.).

85. Skutkové tvrdenia produkované žalovaným (o príjmoch jeho rodičov) až v odvolaní, ako už bolo uvedené vyššie, nie sú (až na výnimky uvedené v § 366 CSP) prípustné, preto odvolací súd na nemohol prihliadnuť. Tieto skutkové tvrdenia žalovaný ani ničím nepreukázal a opätovne, ak by aj predložil dôkazy, odvolací súd by na ne ako na neprípustné novoty v odvolacom konaní nemohol prihliadnuť. Tvrdenia žalovaného o majetkových pomeroch jeho starých rodičov, sčasti produkované už pred súdom prvej inštancie zostali len v rovine tvrdení. Žalovaný ani nevysvetlil, či a akým spôsobom sa tento majetok, resp. jeho peňažná hodnota prejavili v majetkových pomeroch jeho rodičov. Navyše príjmy zo zamestnania, resp. starobný dôchodok sú príjmami slúžiacimi prioritne na zabezpečovanie bežných, obvyklých potrieb osoby, ako sú strava, hygiena, ošatenie, bývanie a pod., preto len samotné uvedenie príjmov nedáva odpoveď na otázku, či z nich boli rodičia žalovaného schopní ušetriť sumu 1 800 000,- Kčs. Len pre úplnosť odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že aj žalovaným deklarované príjmy jeho rodičov uvádzal v mene „Sk“, hoci mali byť nadobudnuté v rokoch 1938 – 1991, kedy táto mena neexistovala.

86. Pokiaľ žalovaný súdu prvej inštancie vyčíta, že neuznal čestné prehlásenie svedčiace o poskytnutí sumy 1 800 000,- Kčs na podnikanie žalovaného, ale bez akéhokoľvek dôkazu si osvojil tvrdenie žalobkyne, že rodičia žalovaného poskytli na podnikanie sumu 100 000,- Kčs, ako už odvolací súd uviedol vyššie, toto tvrdenie žalobkyne je na prospech žalovaného, nakoľko nepoprela, že jeho rodičia mu poskytli finančné prostriedky na začatie podnikania, avšak neuznávala ich výšku. Ako správne podotkol súd prvej inštancie, skutočnosť, že dar ako investícia na začatie podnikania bol výlučným majetkom žalovaného neznamená, že výnosy z podnikania nepatria do BSM. Súd prvej inštancie zohľadnil tento dar pri jeho odpočítaní od hotovostných výberov príjmov z podnikania (čo je tiež na prospech žalovaného) ak vnos z výlučného majetku žalovaného použitý na podnikanie, ktorého výnosy patria do BSM, teda bol vynaložený na spoločný majetok. Tu je daná aj odpoveď žalovaného na otázku adresovanú žalobkyni, resp. jej právnomu zástupcovi, z čoho mal začať podnikat'. Suma 100 000,- Kčs nebola na danú dobu malou čiastkou. Navyše nie je v kontradiktórnom procese úlohou protistrany (žalobkyne) preukazovať pôvod prostriedkov, ktoré slúžili ako investícia do podnikania žalovaného na jeho začiatku, to je úlohou žalovaného, ktorý v tomto smere neunesol dôkazné bremeno ohľadne jeho skutkového tvrdenia – poskytnutia daru jeho rodičmi v sume 1 800 000,- Kčs, nakoľko dôkaz o tom – čestné prehlásenie sa ukázal ako nehodnoverný.

87. Len na margo toho, že žalovaný žalobkyni vyčíta, že klamala ohľadne dátumu úmrtia jeho otca (uviedla, že zomrel v roku 1990), čo má podľa žalovaného svedčiť o jej neúcte k jeho rodičom odvolací súd podotýka, že samotný žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie spočiatku tvrdil, že jeho otec zomrel v roku 1975, potom uviedol, že nevie, kedy zomrel (viď bod 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Preto nie je namieste z neuvedenia správneho roku úmrtia otca žalovaného žalobkyňou vyvodzovať závery prezentované žalovaným v odvolaní.

88. K odvolaniu žalobkyne smerujúcemu proti tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania odvolací súd uvádza nasledovné:

89. V konaní o vyporiadanie BSM má každá zo strán sporu postavenie tak žalobcu, ako aj žalovaného, nakoľko obe strany sporu v konaní vznášajú svoje návrhy na vyporiadanie BSM. Jedná sa preto o tzv. konanie iudicium duplex. Ich procesné označenie v spore o vyporiadanie BSM je preto závislé len od toho, kto inicioval začatie konania podaním žaloby (žalobca) a protistrana je v procesnej pozícii žalovaného. Pre posudzovanie (pomery) úspechu v tomto spore preto nie je samo sebe podstatné, že strany nevyporiadali BSM dohodou, a teda došlo k súdному sporu. Zohľadňuje sa síce, ktorá z nich v akej miere prispela k vzniku súdneho sporu, avšak plný úspech strany v spore možno konštatovať len vtedy, ak protistrana nemala záujem na vyporiadaní BSM a kumulatívne návrhu strany, ktorá o to mala záujem aj bolo vyhovené, pričom tento návrh korešpondoval s mimosúdnym návrhom na vyporiadanie BSM dohodou poskytnutému protistrane. V tomto prípade žalobkyňa odhládnuť od bytu (vrátane jeho zariadenia), motorového vozidla a cisterny na rozvoz pohonných látok, ktoré nakoniec neboli predmetom vyporiadania zo strany súdu navrhla prikázať garáž v hodnote 15 000,- eur a úspory v hodnote 300 000,- eur žalovanému, až v dôsledku vývoja súdneho sporu po vzájomnej dohode so žalovaným zmenila stanovisko a súhlasila s tým, aby garáž (na ktorej hodnote 20 000,- eur sa so

žalovaným v priebehu sporu dohodla) bola prikázaná do jej vlastníctva. Preto nemožno konštatovať, že mala plný úspech v spore. Plný úspech v spore nemal ani žalovaný, keďže popieral existenciu úspor z podnikania ku dňu zániku BSM. Preto možno konštatovať, že každá zo strán sporu mala úspech vo veci len čiastočný, tento však vzhľadom na charakter konania o zrušenie a vyporiadanie BSM ako iudicium duplex nemožno kvantifikovať, preto súd prvej inštancie správne rozhodol, keď vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov tohto konania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej v konaní o zrušenie a vyporiadanie BSM bolo tak výsledkom sčasti kompromisu, ku ktorému dospeli strany sporu v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a sčasti autoritatívneho rozhodnutia súdu. Len v prípade, ak by návrhu jednej zo strán sporu ohľadne zrušenia a spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva bolo v celom rozsahu vyhovené, možno konštatovať jej plný úspech v konaní a priznať jej v zmysle § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania o zrušenie a vyporiadanie BSM v rozsahu 100%. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje napr. na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 73/2023 – 39 zo dňa 25.05.2023, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor, že v prípade ak rozhodnutie súdu prvej inštancie v plnom rozsahu zodpovedá v žalobe navrhovanému zrušeniu a spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva, má v takom prípade žalobca právo na plnú náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP: „Konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je sporom podľa CSP a nie je žiaden dôvod na to, aby sa na toto konanie zásadne neaplikoval § 255 CSP. Samotná skutočnosť, že pomer úspechu strán v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva môže mať vzhľadom na osobitosť tohto konania rôzne podoby, nie je dôvodom na to, aby z ústavného hľadiska mohol byť udržateľný schematický záver o tom, že v takomto konaní si každá zo strán má znášať svoje trovy (pozri aj III. US 138/2022). Napokon o tom, že aj v konaní o zrušení a vyporiadani podielového spoluvlastníctva je smerodajný úspech v konaní, hovorí aj R 54/1973.“ V stanovisku Najvyššieho súdu SR č. Cpj 8/72 zo dňa 08.03.1973, publikovanom v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 54/1973, na ktoré predmetný nález ÚS SR odkazuje, sa uvádza: „Ak súd vyhovel návrhu a zrušil spoluvlastníctvo spôsobom, ktorý bol navrhovaný, najmä ak sa žalovaní bránili alebo navrhovali, a to neúspešne, iný spôsob vyporiadania, niet v zásade prekážok, aby súd použil ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. a aby navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania. Iný je, pravda, prípad, ak súd rozhodol o vyporiadani inak, než bolo navrhnuté. Tu bude opodstatnené uvažovať, či by nebolo vhodné použiť ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. (teraz § 255 ods. 2 CSP – poznámka odvolacieho súdu). V konaní o zrušenie spoluvlastníctva bude odôvodnené použitie ustanovenia § 150 O.s.p. (porov. rozhodnutie uverejnené pod č. 31/1972 Zbierky rozhodnutí a stanovísk). So zreteľom na rozmanitosť prípadov treba však riešiť každý prípad individuálne s prihliadnutím na celý priebeh konania a postup jednotlivých účastníkov ako aj na to, do akej miery sú jednotliví účastníci dotknutí na svojich záujmoch vynesným rozsudkom.“ Uvedené závery možno podľa názoru odvolacieho súdu vzťahovať aj na konanie o vyporiadanie BSM, nakoľko sa rovnako ako pri konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva jedná o konanie iudicium duplex a súd nie je pri jeho vyporiadani viazaný návrhmi sporových strán.

90. Preto odvolací súd považuje tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného konania za zodpovedajúci ust. § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, a preto ho ako vecne správny potvrdil. Súd prvej inštancie nekonkretizoval, na akom ust. CSP založil tento výrok rozsudku, nemožno z odôvodnenia rozsudku vzťahujúceho sa k tomuto výroku vyvodiť záver prezentovaný žalobkyňou v jej odvolaní, že vychádzal z ust. § 257 CSP, teda že stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

91. Ako už bolo uvedené vyššie žalovaný podľa obsahu odvolania napadol od výrokov vo veci samej závislý piaty výrok rozsudku súdu prvej inštancie o jeho povinnosti zaplatiť znaleckej organizácii G. H. I. J. K. I. J. sumu 21,67 eur, žiadal, aby na zaplatenie zvyšku znalečného boli zaviazané obe strany sporu spoločne a nerozdielne.

92. Odvolací súd má za to, že (preddavky na) trovy dokazovania, ako aj znalečné majú znášať obe strany sporu, nakoľko povinnosť na ich úhradu nie je závislá od toho, kto vykonanie znaleckého dokazovania za účelom stanovenia všeobecnej hodnoty vecí patriacich do BSM navrhol, vyporiadanie BSM (a v rámci neho stanovenie hodnoty majetku tvoriaceho masu BSM) je totiž v záujme oboch strán sporu. Taktiež z hľadiska posudzovania úspechu v spore vzhľadom na nevyhovenie žiadnemu z návrhov na vyporiadanie BSM v celom rozsahu a na paritu podielov pri vyporiadani BSM možno konštatovať

čiasťočný úspech strán vo veci (viď úvahy odvolacieho súdu vo vzťahu k tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštalancie).

93. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa na základe uznesenia súdu prvej inštalancie č. k. 9C/64/2019 – 61 zo dňa 29.01.2020 zložila na účet súdu preddavok na dokazovanie vo výške 250,- eur dňa 04.02.2020 (č. l. 68 spisu) a žalovaný vo výške 350,- eur dňa 11.02.2020 (č. l. 69 spisu). Časť preddavku zloženého žalobkyňou vo výške 24,- eur bola použitá na úhradu vecných nákladov požadovaných I. I., R. za účelom poskytnutia údajov o bankových účtoch strán sporu a zostatkoch na nich (uznesenie súdu prvej inštalancie č. k. 9C/64/2019 – 127 zo dňa 30.07.2020 + č. l. 150 spisu). Znalečné za podanie znaleckých posudkov ohľadne stanovenia všeobecnej hodnoty garáže a motorového vozidla bolo priznané znaleckej organizácii G. H. I. J. K. I. uznesením súdu prvej inštalancie č. k. 9C/64/2019 – 206 zo dňa 14.01.2021 činilo 597,67 eur, ktoré súd prvej inštalancie vypořiadal tak, že časť znalečného vo výške 226,- eur bola uhradená zo zvyšku preddavku zloženého žalobkyňou (č. l. 218 spisu) a časť znalečného vo výške 350,- eur z preddavku zloženého žalovaným (č. l. 217 spisu). Keďže preddavky na znalecké dokazovanie boli spotrebované, súd prvej inštalancie v odôvodnení rozhodnutia konštaloval, že o nároku na náhradu zvyšnej časti priznaného znalečného v sume 21,67 eur rozhodne v rozhodnutí vo veci samej. Na základe uznesenia súdu prvej inštalancie č. k. 9C/64/2019 – 318 zo dňa 10.11.2022 žalobkyňa zložila dňa 18.11.2022 ďalší preddavok na dokazovanie vo výške 35,- eur (č. l. 323 spisu). Časť tohto preddavku vo výške 24,- eur bola použitá na úhradu vecných nákladov požadovaných I. I., R. za účelom poskytnutia údajov o účte žalovaného (uznesenie súdu prvej inštalancie č. k. 9C/64/2019 – 363 zo dňa 20.02.2023 + č. l. 373 spisu). Na účte súdu prvej inštalancie tak zostala nespotrebovaná časť preddavku vo výške 11,- eur (35 eur – 24 eur). Žalovaný teda zložil na trovy dokazovania sumu 350,- eur, žalovaná spolu sumu 285,- eur (250,- eur + 35,- eur). Vzhľadom na úvahy uvedené v predchádzajúcom bode má odvolací súd za to, že znalečné majú znášať obe strany sporu približne v polovici. Keďže žalovaný zaplatil na trovách znaleckého dokazovania o 65,- eur viac ako žalobkyňa, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštalancie v jeho piatom výroku podľa § 388 CSP zmenil a upravil uctáreň súdu prvej inštalancie vyplatiť časť zvyšku priznaného a nevyplateného znalečného v sume 11,- eur z preddavku zloženého žalobkyňou a uložil žalobkyni zaplatiť na účet znaleckej organizácie G. H. I. J. K. I. zvyšnú časť nepreddavkovaného, priznaného a nevyplateného znalečného v sume 10,67 eur (21,67 eur - 11 eur).

94. Odvolací súd odvolanie žalobkyne proti štvrtému výroku rozsudku súdu prvej inštalancie o uložení povinnosti obom stranám sporu zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok za vypořiadanie BSM vo výške 6 145,75 eur odmietol z nasledovných dôvodov:

95. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

96. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštalancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

97. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštalancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,

- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia,
- p) postúpení právomoci do cudziny.

98. Odvolanie smeruje proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o vyrubení súdneho poplatku. Rozhodnutie o súdnom poplatku je svojou povahou procesným rozhodnutím – uznesením, nakoľko sa ním nerozhoduje o merite veci, ale o poplatkovej povinnosti, ktorá v tomto prípade vznikla v súvislosti s rozhodnutím vo veci samej (§ 5 ods. 1 písm. g) ZSP). Aj keď možno vyčítať súdu prvej inštancie, že o tejto poplatkovej povinnosti nemal v zmysle § 14 ods. 4 ZSP v spojení s § 5 ods. 1 písm. g) ZSP rozhodnúť sudca v rozsudku, ale osobitným uznesením vyšší súdny úradník až po právoplatnosti prvého a druhého výroku rozsudku vo veci samej, nič to nemení na tom, že v taxatívnom výpočte uznesení, proti ktorým § 357 CSP pripúšťa odvolanie, sa uznesenie súdu prvej inštancie o poplatkovej povinnosti nenachádza, preto proti nemu odvolanie prípustné nie je.

99. Na podporu uvedenej argumentácie odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo/14/2018 zo dňa 25.07.2018, zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 82/2018, ktorého právna veta znie: „Konanie o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 1. júla 2017, vrátane vydania uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, je jednoinštančné a vedie sa výlučne na súde prvej inštancie. Proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, ktoré bolo vydané po 1. júli 2017, nie je prípustné odvolanie a ani dovolanie.“ Závery v ňom obsiahnuté, na ktoré odvolací súd v zmysle § 393 ods. 2 CSP v podrobnostiach odkazuje možno vzťahovať na konanie o súdny poplatkoch ako celok, nielen na uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku.

100. Odvolací súd taktiež poukazuje na uznesenie ÚS SR č. k. IV. ÚS 624/2024 – 13 zo dňa 10.12.2024, ktorým ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť o. i. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/100/2023 z 22.08.2024, ktorým o. i. odvolací súd odmietol odvolanie proti výroku rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 15C/1/2015 zo 06.04.2023, ktorým bola strane sporu uložená poplatková povinnosť. V odôvodnení uznesenia ÚS SR sa v tejto súvislosti uvádza: „...krajský súd dospel k záveru, že okresný súd nepostupoval v súlade so zákonom o súdnych poplatkoch, pretože o zaplatení súdneho poplatku nerozhodol vyšší súdny úradník, ale sudca okresného súdu, v dôsledku čoho sťažovateľ nemal možnosť namietať prípadnú nesprávnosť uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok podaním sťažnosti podľa § 14 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch. Aj napriek zistenému procesnému pochybeniu okresného súdu krajský súd konštatoval, že musí vychádzať z § 355 ods. 2 v spojení s § 357 CSP, a preto odvolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné. Ústavný súd musí konštatovať, že hoci sťažovateľ napáda výrok rozsudku krajského súdu o odmietnutí jeho odvolania z dôvodu jeho neprípustnosti, nepredkladá žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu, ktorá by mohla čo len spochybníť vecnú správnosť, a tým aj ústavnú udržateľnosť napadnutého výroku. Civilný sporový poriadok v § 357 taxatívne vymenúva uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Prípustnosť predmetu odvolania je objektívnou procesnou podmienkou odvolacieho konania. Ústavný súd tiež pripomína, že postup všeobecného súdu, ktorý je v súlade so zákonom, nemôže zasiahnuť do základných práv sťažovateľa. Na konanie vo veciach súdnych poplatkov sa primerane aplikuje Civilný sporový poriadok (§ 14 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch). Ak teda § 357 CSP nevymenúva uznesenie o súdnom poplatku medzi uzneseniami, proti ktorým je odvolanie prípustné, je rozhodnutie krajského súdu v súlade so zákonom, a teda ústavne konformné.“

101. Vzhľadom na odmietnutie odvolania, ktoré je procesným rozhodnutím, sa odvolací súd nezaoberal a ani nemohol zaoberať vecnými námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní proti štvrtému výroku napadnutého rozsudku.

102. Odvolací súd rozhodol o nároku strán sporu na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 a 2 CSP. Odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Odvolanie žalovaného vo veci samej taktiež nie je dôvodné, odvolací súd nevyhovел jeho odvolaniu, ani pokiaľ žiadal zaviazať na trovy zvyšku znalečného obe strany sporu, tento výrok odvolací súd zmenil aj bez návrhu v zmysle § 379 písm. a) ako závislý od výrokov napadnutého rozsudku vo veci samej z dôvodov, ktoré žalovaný v odvolaní nenamietal. Možno teda konštatovať, že tak žalobkyňa, ako aj žalovaný boli v odvolacom konaní čiastočne úspešní (čiastočný úspech žalobkyne a neúspech žalovaného v odvolacom konaní spočíva v nedôvodnosti odvolania žalovaného a čiastočný úspech

žalovaného a neúspech žalobkyne v odvolacom konaní spočíva v tom, že odvolaniu žalobkyne taktiež nebolo vyhovené). Odvolací súd preto vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo ani na náhradu trov odvolacieho konania.

103. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. u 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. u 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP, resp. dovolanie má vady podľa § 429 CSP napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 CSP v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) CSP v spojení s § 436 ods. 1 CSP).